

Repertoriumnummer 2024 /
Datum van uitspraak 19 december 2024
Rolnummer 2019/FA/810

☐ Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Na tussenarrest van 1 juni
2023

Hof van beroep
Gent

Arrest

elfde ter kamer

2019/FA/810 - In de zaak van:

H. A., RRN ...,
wonende te 9000 Gent, ...,
met woonstkeuze op het adres van zijn raadsman te ...,

hebbende als raadsman mr. ..., advocaat met kantoor te ...

tegen

H. A., RRN ...,
wonende te ...,
geïntimeerde,

hebbende als raadsman mr. ..., advocaat met kantoor te ...

wijst het hof het volgend arrest:

I. RECHTSPLEGING

1. Het hof nam kennis van het tussenarrest gewezen door dit hof en deze kamer op 1 juni 2023.

Ter beoordeling is het hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van 3 juni 2019 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, 18de familiekamer, zoals in kort geding (familiedossier ...; rolnummer 19/192/A).

Na het tussenarrest werd de zaak behandeld op de terechtzitting van 19 oktober 2023. Beide partijen werden gehoord in raadkamer bij monde van hun raadslieden en in persoon.

Het hof stelde vast dat de zaak niet in staat van wijzen was. Het hof gaf akte aan de partijen van hun onderling overeengekomen conclusietermijnen en stelde de zaak voor behandeling, overeenkomstig artikel 747 § 2, derde lid Ger. W., vast op de terechtzitting van 7 maart 2024.

Ter terechtzitting in raadkamer van 7 maart 2024 werden de partijen gehoord bij monde van hun raadslieden en de appellant eveneens in persoon. De geïntimeerde in persoon is niet verschenen.

Advocaat-generaal ... bevestigde op 2 februari 2024 schriftelijk dat de zaak aan haar ambt werd medegedeeld en dat dit over de zaak geen advies wenst uit te brengen, ook niet m.b.t. een eventueel neer te leggen akkoord.

De debatten werden gesloten en het hof nam de zaak in beraad.

De dossiers van de rechtspleging en de overgelegde stukken werden ingezien.

Na eerder de stukken digitaal te hebben neergelegd, legde de appellant ter terechtzitting van 7 maart 2024 een dossier met stukken in papieren versie neer, volgens inventaris met de stukken 1, 2 en 2a, 2, 3, 4 a-b-c, 5 a-b, 6 t.e.m. 9.

Na eerder digitaal stukken te hebben neergelegd, legde de geïntimeerde ter griffie op 11 september 2023 een dossier in papieren versie neer, volgens inventaris met de 'Aanvankelijke stukken' 1 t.e.m. 26 en de 'Aanvullende stukken 1', 29 t.e.m. 37. De stukken 'Aanvullende stukken 2 – na zitting 30.10.2023', hetzij 38 en 39, werden in papieren versie neergelegd ter griffie op 14 december 2023.

Behoudens in de gevallen waarin conclusie mag worden genomen buiten de in artikel 747 Ger.W. bedoelde termijnen nemen de laatste conclusies van de partijen, meer bepaald de conclusie van de appellant, neergelegd ter griffie op 16 november 2023, en de conclusie van de geïntimeerde, neergelegd ter griffie op 14 december 2023, de vorm aan van syntheseconclusies. Voor de toepassing van artikel 780, eerste lid, 3° Ger.W. vervangen de syntheseconclusies alle vorige conclusies en desgevallend de gedinginleidende akte van de partij die de syntheseconclusie neerlegt (artikel 748*bis* Ger.W.). Het onderwerp van de vordering wordt uitsluitend bepaald door de syntheseconclusies.

II. RELEVANTE FEITEN, VOORGAANDEN EN OMSCHRIJVING VAN DE VORDERINGEN

2. Een aantal significante gegevens, alsook procedurele voorgaanden, zijn opgenomen in voormeld tussenarrest. Zij worden voor de bondigheid als herhaald beschouwd.

Duidelijkheidshalve herneemt het hof dat partijen de ouders zijn van drie (thans nog minderjarige) kinderen:

- H. H., geboren te Gent op ...;
- A. H., geboren te Gent op ...;
- A. H., geboren te Gent op

(stukken 5, 6 en 7 geïntimeerde).

De partijen en hun kinderen beschikken over de Belgische nationaliteit (stuk 4 geïntimeerde).

De partijen zijn uit de echt gescheiden, op grond van art. 229, § 3 oud BW, bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, 18de familiekamer, van 21 januari 2020 (stuk 29 geïntimeerde).

Op 6 maart 2020 werd het echtscheidingsvonnis op verzoek van de geïntimeerde betekend aan de geïntimeerde (stuk 29 geïntimeerde). Op 26 juni 2020 trad het echtscheidingsvonnis in kracht van gewijsde en werd de uitspraak opgenomen in de DABS (stuk 30 geïntimeerde).

3. In het beroepen vonnis zoals in kort geding van 3 juni 2019 werd geoordeeld als volgt (citaat):

“(…)

Zegt dat de vader contact kan hebben met de kinderen alleen wanneer hij in België verblijft en mits hij voorafgaandelijk zijn aankomst zal melden.

Zegt dat bij uitbreiding hierop de kinderen bij de vader kunnen verblijven wanneer de moeder in de toekomst met de kinderen naar Marokko op vakantie gaat.

Veroordeelt de vader tot betaling aan de moeder van een maandelijkse onderhoudsbijdrage van 155,00 euro voor A. ..., van 125,00 euro, meer de buitengewone medische en paramedische kosten voor A. ... en van 160,00 euro voor H. ..., vooruit op de rekening van de moeder te voldoen vanaf 1 december 2018.

Zegt dat de bijdrage in de buitengewone kosten in deze bedragen is inbegrepen.

Bepaalt dat die uitkeringen jaarlijks en voor het eerst vanaf 1 december 2019 naar evenredigheid zullen worden aangepast aan de schommeling van de index der kleinhandelsprijzen volgens de formule:

basisuitkering x index november jaar van aanpassing
aanvangsindex november 2018

Verwijst, conform artikel 1321 § 3 Ger. W., naar de opdracht van de Dienst voor Alimentatievorderingen (DAVO) van de FOD Financiën (DAVO Gent — Gaston Crommenlaan 6, bus 110 te 9050 Gent) tel. 0257/732.50 of 0257/257.57 - Contact center: davo.intake.gent@minfin.fed.be - davo.centraal@minfin.fed.be. Website: www.secal.belgium.be - tel. 0800/12302 - betreffende het toekennen van voorschotten op onderhoudsbijdragen aan onderhoudsgerechtigden en de invordering van verschuldigde onderhoudsbijdragen ten laste van de onderhoudsplichtigen.

Wijst de moeder er op dat bij wanbetaling door de vader, zij aan de familierechter een ontvangstmachtiging kan vragen, zodat zij de inkomsten van de vader rechtstreeks kan afhalen bij wie deze aan hem moet betalen.

Veroordeelt de verwerende partij tot de helft van de bijdrage van 20,00 euro (10,00 euro) bij toepassing van artikel 4 § 2 en 5 §§ 1 en 2 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

Zegt dat de rechtsplegingsvergoeding niet toewijsbaar is.

Zegt dat dit vonnis rechtens uitvoerbaar is bij voorraad, niettegenstaande voorziening en zonder zekerheidstelling.

(...)”.

4. Op 22 juni 2022 werd H. H. door de voorzitter van deze familiekamer gehoord, waarvan verslag.

5. Bij tussenarrest van 1 juni 2023 werd — alvorens nader te beslissen — de algehele heropening van de debatten bevolen teneinde de partijen toe te laten te handelen zoals in het tussenarrest gesteld en naar recht behoort.

Het hof stelde ambtshalve de vraag naar de ontvankelijkheid van het hoger beroep in het licht van een toen ‘wellicht’ grensoverschrijdende betekening van het beroepen vonnis met verzoek tot overlegging van welbepaalde stukken.

Daarnaast werd vastgesteld dat A. H. nog niet uitgenodigd was om te worden gehoord.

Het hof overwoog nog dat beide partijen (ook) verwezen naar het Marokkaans recht inzake de onderhoudsbijdrage voor de kinderen. Tevens werd vastgesteld dat de appellant verwees naar het Marokkaans recht wat betreft de bevoegdheid van de Marokkaanse rechtbanken, evenals naar voorgehouden Marokkaanse rechtspraak. Het hof verzocht de bedoelde Marokkaanse wetgeving en rechtspraak ter beschikking te stellen.

Het hof gaf de partijen, in de mate dat de beoordeling van de onderhoudsbijdrage zich zou opdringen naar Belgisch recht, de mogelijkheid om de uiteenzetting van hun financiële situatie te actualiseren met voorlegging van de daartoe vereiste stukken tijdens de te beoordelen periode.

Bepaalde stukken werden niet neergelegd, of een vertaling van het Arabisch naar het Nederlands ontbrak. Het hof verzocht hieraan te remediëren.

Bewijs van het in kracht van gewijsde treden van het Belgisch echtscheidingsvonnis en de opname van de echtscheidingsuitspraak in de DABS werd opgevraagd.

Wat betreft het alsdan door de geïntimeerde gesteld verzoek tot kosteloze rechtsbijstand voor deze familiekamer, rees de vraag of de geïntimeerde zich niet op de 'gewone' procedure tot rechtsbijstand diende te beroepen, nu niet werd aangetoond dat het om een spoedeisend geval zou gaan (ex art. 673 Ger.W.). Indien de geïntimeerde zich tot het bureau voor rechtsbijstand in dit hof heeft gericht, werd overlegging van het desbetreffend arrest gevraagd.

Het hof bepaalde tenslotte conclusietermijnen en een rechtsdag.

De beslissing werd voor het overige, ook deze over de gedingkosten, aangehouden.

6. A. H. werd hij op 24 januari 2024 door de voorzitter van deze familiekamer gehoord, waarvan verslag.

7. De appellant vordert voor het hof in zijn conclusie, neergelegd ter griffie op 16 november 2023 (citaat):

“(…)

het ingestelde beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;

derhalve het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, achttiende familiekamer d.d. 3 juni 2019 te vernietigen en, doende wat de eerste rechter had behoren te doen:

- *de vordering van concludent ontvankelijk en gegrond te verklaren;*
- *en derhalve:*

concludent een persoonlijk contact toe te kennen als volgt:

- *in hoofddorde: de vader heeft wekelijks contact met A. en A., alternerend op zaterdag en zondag, steeds van 14.00 uur tot 16.00 uur, waarbij concludent de kinderen ophaalt bij moeder en bij haar terugbrengt; met verzoek een evaluatiezitting te willen organiseren na 6 maanden teneinde de contacten desgevallend uit te bereiden;*
- *in ondergeschikte orde: te willen bepalen dat de contacttheropstart zal geschieden via tussenkomst van de neutrale bezoekerimte;*

wat betreft de onderhoudsbijdrage:

- *conform artikel 22 e.v. WIPR over te willen gaan tot erkenning van het arrest d.d. 11 mei 2022 van het Hof van Beroep te Oujda;*

- in hoofdorde te zeggen voor recht dat de vordering van geïntimeerde tot het bekomen van onderhoudsgelden onontvankelijk, minstens ongegrond is, gelet op het bestaan van het Marokkaanse arrest en concludent derhalve geen (bijkomende) onderhoudsbijdrage is verschuldigd;

- in ondergeschikte orde minstens het door de Marokkaanse rechter toegekende bedrag in mindering te willen brengen bij de te bepalen onderhoudsbijdrage; de verschuldigde onderhoudsbijdrage te willen herbegroten conform de actuele inkomsten van concludent.

- uiterst ondergeschikt: de verschuldigde onderhoudsbijdrage te willen herbegroten conform de actuele inkomsten van concludent.

(...)”.

8. De geïntimeerde vordert voor het hof in haar conclusie, neergelegd ter griffie op 14 december 2023 (citaat):

“(…)

Het hoger beroep van appellant ontvankelijk te verklaren, doch af te wijzen als ongegrond.

De tegenvordering van concluante ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Te zeggen voor recht dat het arrest van het hof van beroep van Oujda, Marokko, dd. 11.05.2022 niet kan worden erkend in België, waardoor de in dit arrest toegekende onderhoudsbijdragen niet in mindering kunnen worden gebracht van de in onderhavige procedure toe te kennen onderhoudsbijdragen voor de kinderen.

Dienvolgens en in afwijking van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, achttiende familiekamer dd. 03.06.2019 te zeggen voor recht dat:

- In hoofdorde, appellant geen recht op persoonlijk contact heeft met de kinderen, behoudens op eigen vraag van de kinderen.*
- In ondergeschikte orde, appellant geen recht op persoonlijk contact heeft met H., behoudens op eigen vraag van H.. Met betrekking tot het verblijf van A. en A., te zeggen voor recht dat appellant het recht op persoonlijk contact uitsluitend kan uitoefenen mits tussenkomst van de neutrale bezoekerimte.*

Voor het overige de bepalingen van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, achttiende familiekamer dd. 03.06.2019 te bevestigen.

De kosten van de procedure ten laste te leggen van appellant en de wederzijdse rechtsplegingsvergoedingen om te slaan, gelet op het familiaal karakter van het geschil.

(...)”.

III. BEOORDELING

A. DE GRENSOVERSCHRIJDENDE BETEKENING **DE ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP**

9. Ingevolge het tussenarrest van 1 juni 2023 diende de meest gereede partij de akte van betekening van het beroepen vonnis (met de eventuele ontvangstbewijzen en bewijzen van overhandiging of betekening) neer te leggen, met vertaling. De partijen werden verzocht hun standpunt uiteen te zetten wat betreft de ontvankelijkheid van het hoger beroep.

Beide partijen hebben dit na tussenarrest gedaan en besluiten gemotiveerd tot de ontvankelijkheid van het hoger beroep.

10. In onderhavige zaak zijn van toepassing:

- het Verdrag van Den Haag van 15 november 1965 inzake de betekening en de kennisgeving in het buitenland van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken in burgerlijke en in handelszaken (*BS* 9 februari 1971), hierna kortweg Betekeningsverdrag;
- de Overeenkomst van 30 april 1981 tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk Marokko betreffende de wederzijdse rechtshulp in burgerlijke zaken, handelszaken en bestuurszaken, alsmede inzake juridische informatie (*BS* 10 januari 1984).

De betekening van het beroepen vonnis van 3 juni 2019 aan de geïntimeerde bij betekeningsexploot van de gerechtsdeurwaarder dateert van 5 juli 2019 (stuk 31 geïntimeerde).

Daaruit blijkt wat volgt:

- A. aangezien de appellant gedomicilieerd was in Marokko en de gerechtsdeurwaarder geen kennis had van een verblijfplaats noch gekozen woonplaats in België, zond de gerechtsdeurwaarder – in toepassing van artikel 8 Betekeningsverdrag – twee kopieën van het betekeningsexploot (alsmede de stukken erin vermeld), onder aangetekende zending, op 5 juli 2019 afgegeven op het postkantoor, aan de FOD Buitenlandse Zaken van België te Brussel met het verzoek:
- 1° om de stukken over te maken aan de consul van België in Marokko om door de zorg van deze ambtenaar de overhandiging van een exemplaar ervan rechtstreeks zonder rechtsdwang te doen verrichten aan de appellant;
 - 2° hem het andere exemplaar te retourneren met het bewijs van afgifte of met vermelding van het feit dat zulks heeft verhinderd;

en:

B. aangezien artikel 10 a) Betekeningsverdrag bepaalt dat door de beschikkingen van het verdrag geen inbreuk wordt gedaan aan de bevoegdheid om stukken rechtstreeks per post toe te zenden aan de zich in het buitenland bevindende belanghebbenden, en aangezien ook artikel 3, derde lid van de Overeenkomst van 30 april 1981 tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk Marokko betreffende de wederzijdse rechtshulp in burgerlijke zaken, handelszaken en bestuurszaken, alsmede inzake juridische informatie (BS 10 januari 1984) bepaalt dat de akten rechtstreeks over de post aan de geadresseerden op het grondgebied van de aangezochte Staat verblijvende mogen worden toegezonden, zond de gerechtsdeurwaarder tevens een aangetekende kopie van het betekeningsexploot (alsmede de stukken erin vermeld), vergezeld van een formulier dat de aard en het onderwerp van het stuk weergeeft, alsmede de essentiële elementen ervan, opgesteld in het Nederlands, onder aangetekende omslag met bericht van ontvangst, naar het adres van de appellant (in Marokko);

en:

C. aangezien de gerechtsdeurwaarder geen zekerheid had en het niet mogelijk was om de adresgegevens van appellant voorafgaand aan de betekening te controleren, werd er bijkomend betekend aan de Procureur des Konings (stukken 31 geïntimeerde).

Wat betreft de hogervermelde betekening onder A. nam de FOD Buitenlandse Zaken de zending van de gerechtelijke stukken in ontvangst op 9 juli 2019 (stuk 38 geïntimeerde). Uit het schrijven van de FOD Buitenlandse zaken van 22 oktober 2019 ten aanzien van de gerechtsdeurwaarder blijkt dat de documenten op 7 augustus 2019 door de appellant in ontvangst werd genomen in Marokko (stukken 31 appellant).

Wat betreft de hogervermelde betekening onder B werd de aangetekende zending via luchtpost door appellant in ontvangst genomen op 24 juli 2019 (stukken 31 geïntimeerde).

11. Het Betekeningsverdrag van 15 november 1965 en de bilaterale Overeenkomst tussen België en Marokko van 30 april 1981 zijn stilzwijgend over de aanvangsdatum van beroepstermijnen in burgerlijke zaken in geval van een grensoverschrijdende betekening.

De datumbepaling van het artikel oud 40 Ger.W. (vorige versie 31 december 2016) kan toepassing vinden indien in de internationale instrumenten niet is voorzien in een datumbepaling. Oud artikel 40 (vorige versie 31 december 2016) bepaalde dat de betekening wordt geacht te zijn verricht door de afgifte van de akte aan de postdienst tegen ontvangstbewijs. Verder worden de termijnen voor internationale betekeningen in principe verlengd krachtens artikel 55 Ger.W..

De eerst geldige verrichte betekening is deze via diplomatieke weg met de afgifte van de documenten aan de appellant op 24 juli 2019.

De beroepstermijn van een maand wordt verlengd met tachtig dagen wegens de afstand conform art. 55 Ger. W.

Appellant tekende op 5 november 2019 hoger beroep aan middels neerlegging van een verzoekschrift. Dit is voor de vervaldag waarop de beroepstermijn is verstreken.

Het hoger beroep is tijdig en regelmatig naar de vorm. Het is ontvankelijk.

B. DE INTERNATIONALE BEVOEGDHEID EN HET TOEPASSELIJK RECHT

12.1. Het in eerste aanleg tussengekomen tussenvonnis en eindvonnis vermelden geen internationaal privaatrechtelijk onderzoek inzake de bevoegdheid en het toepasselijk recht.

De internationale bevoegdheid wordt geregeld door het WIPR. Het wetboek wordt slechts toegepast wanneer er geen internationale en/of Europeesrechtelijke IPR-regel van toepassing is (artikel 2 WIPR).

De geëntimeerde verwijst tevergeefs naar art. 42, 2° en 4° WIPR, een artikel dat betrekking heeft op de internationale bevoegdheid inzake de huwelijksrelatie.

Wat betreft de ouderlijke verantwoordelijkheid was de familierechtbank en is als beroepsinstantie het hof wel degelijk bevoegd op grond van artikel 8.1. Brussel IIbis-Verordening. Ter zake van de ouderlijke verantwoordelijkheid zijn de gerechten van de lidstaat bevoegd op het grondgebied waarvan het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip dat de zaak bij het gerecht aanhangig wordt gemaakt.

Wat betreft het toepasselijk recht verwijst de geëntimeerde tevergeefs naar art. 55, § 1, 2° WIPR dat gaat over het toepasselijk recht op de echtscheiding en de scheiding van tafel en bed.

Ingevolge artikel 35, § 1 (oud) WIPR wordt, indien de persoon jonger is dan 18 jaar, het toepasselijk recht, in afwijking van de bepalingen van de §§ 1 en 2, bepaald door het Verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen, gesloten te 's-Gravenhage op 19 oktober 1996, kortweg het Haags Kinderbeschermingsverdrag.

Krachtens artikel 15.1 Haags Kinderbeschermingsverdrag passen de rechterlijke autoriteiten in het kader van de uitoefening van hun internationale bevoegdheid inzake de bescherming

van het kind (in de zin van artikel 5.1. Haags Kinderbeschermingsverdrag) de *lex fori*, hetzij het interne recht, toe.

Het gaat daarbij om elke maatregel die de ‘bescherming’ van het kind organiseert. Daarin zijn de maatregelen inzake de ‘ouderlijke verantwoordelijkheid’ vervat.

Het hof besluit tot toepassing van het Belgisch recht, overigens aansluitend bij het standpunt van de partijen die zelf het Belgisch recht toepassen.

12.2. Onderhoudsvorderingen ingesteld na 18 juni 2011 vallen onder de Alimentatieverordening (Verordening EG nr. 4/2009 van 18 december 2008).

Het hof acht zich ter zake bevoegd op grond van artikel 3 d) Alimentatieverordening (nevenverzoek aan vordering inzake ouderlijke verantwoordelijkheid). Voor een internationale zaak moeten Belgische rechters hun bevoegdheid bepalen op de grond van de Alimentatieverordening. Art. 73, § 1 WIPR bevestigt dit.

Wat betreft het toepasselijk recht is dit voor de alimentatievorderingen het Belgisch recht, op grond van artikel 3 (1) Haags Protocol (van 23 november 2007). De onderhoudsgerechtigde (moeder) heeft immers haar gewone verblijfplaats in België. Over de toepassing van het Haags Protocol zijn partijen het blijkbaar ook eens.

C. DE GEGRONDHEID VAN HET HOGER BEROEP

i. het recht op persoonlijk contact met de kinderen

13. Ingevolge het beroepen vonnis is er enkel contact tussen vader en de kinderen wanneer hij in België verblijft en mits hij vooraf zijn aankomst meldt. Bij uitbreiding kunnen de kinderen bij vader verblijven wanneer moeder met de kinderen naar Marokko op vakantie gaat.

Het hof volgt de appellant dan ook niet in zijn middel dat het beroepen vonnis het recht op persoonlijk contact miskent.

Inmiddels woont de appellant (vader) in Gent sedert december 2022.

De appellant vordert het recht op persoonlijk contact met A. H. (10 jaar) en A. H. (11 jaar) uit te breiden tot een wekelijks contact met hen alternerend op zaterdag en zondag, steeds van 14u00 tot 16u00, waarbij hij de kinderen ophaalt bij moeder en hen bij haar terugbrengt met evaluatie. Ondergeschikt beoogt hij een heropstart van contact via de bezoekerimte.

In hoofddorde beoogt de geïntimeerde geen recht op persoonlijk contact van vader met de kinderen, behoudens op hun eigen vraag. In ondergeschikte orde, vordert zij dat appellant geen recht op persoonlijk contact heeft met H. H., behoudens op eigen vraag van het kind. Met betrekking tot het verblijf van A. H. en A. H., vordert zij te zeggen voor recht dat appellant het recht op persoonlijk contact uitsluitend kan uitoefenen mits tussenkomst van een bezoekerimte.

14. De appellant (vader) erkent dat zijn contacten met de kinderen de voorbije jaren 'tot een minimum zijn gereduceerd'. Hij houdt voor dat de geïntimeerde (moeder) elke poging om de kinderen telefonisch te contacteren heeft geblokkeerd. Hij wijst op de affectieve band met de kinderen die in hun belang dient te worden onderhouden, al beseft hij dat deze band opnieuw moet worden versterkt.

De geïntimeerde (moeder) stelt dat de kinderen gedurende vier jaar 'zo goed als geen contact' hadden met hun vader. De kinderen hebben het enorm moeilijk met het feit dat zij hun vader plots niet meer hoorden en met het feit dat hij maar weinig interesse toont in hen. Alle kinderen wensen volgens haar geen contact meer met vader.

H. H. werd op 22 juni 2022 door de voorzitter van deze familiekamer gehoord. Zij verklaart duidelijk haar vader niet te willen zien.

A. H. werd op 24 januari 2024 door de voorzitter van deze familiekamer gehoord. Ook hij gaf aan 'geen echt contact', 'geen contact' te willen met zijn vader.

A. H. (10 jaar) diende niet te worden opgeroepen om eventueel te worden gehoord en evenmin werd een verzoek in die zin gedaan aan het hof.

15. Met betrekking tot H. H. (15 jaar) geeft appellant aan geen dwingende contactregeling te willen, waarvan akte. De geïntimeerde is het hiermee eens omdat zij meent dat dit niet in het belang is van de dochter van partijen.

De appellant was jarenlang een afwezige vader. Hij bevestigt vanaf november 2018 definitief de gezinswoning te hebben verlaten, dan te zijn vertrokken naar Marokko en in de zomer van 2022 te zijn teruggekeerd naar België.

De bewering van de appellant als zou de geïntimeerde (telefonisch) contact met hem als vader hebben verhinderd ontkent zij als moeder met klem. De appellant blijft in gebreke één en ander ook maar op enigerlei wijze te bewijzen.

Op grond van de gegevens waarop het hof acht kan slaan staat een afdwingbare omgangsregeling dan wel een afdwingbaar contactherstel haaks op het belang van de kinderen. De twee oudste kinderen H. H. en A. H. wensen zelf duidelijk geen contact(herstel) met hun vader.

Het uitsluitend opleggen van een contact(herstel) met vader aan het jongste kind A. H. is in die omstandigheden niet verantwoord. De minderjarige broers en de zussen hebben het recht om niet van elkaar te worden gescheiden en op een gelijke vrije omgangsregeling met hun vader.

De modaliteiten van het niet afdwingbaar contactrecht worden bepaald in onderling overleg tussen de ouders en de kinderen.

ii. de al dan niet erkenning van het arrest van het hof van beroep van Oujda (Marokko) van 11 mei 2022

16. De appellant vordert incidenteel de erkenning van het arrest van het hof van beroep van Oujda (Marokko) van 11 mei 2022 door dit hof en deze familiekamer. Het gaat blijkbaar om een algehele erkenning van desbetreffend arrest.

Overeenkomstig art. 22 WIPR mag een buitenlandse rechterlijke beslissing in België alleen erkend of uitvoerbaar verklaard worden indien zij de voorwaarden vervat in art. 25 WIPR niet schendt.

Het hof wijst op artikel 25, 4° WIPR krachtens hetwelk een buitenlandse rechterlijke beslissing niet wordt erkend of uitvoerbaar verklaard indien deze, onverminderd artikel 23, § 4 Ger.W. (mogelijkheid tot voorlopige tenuitvoerlegging), overeenkomstig het recht van de Staat waar zij werd gewezen, nog vatbaar is voor een gewoon rechtsmiddel.

Op grond van de stukken waarop het hof acht kan slaan is het onduidelijk of er aanleiding is tot al dan niet toepassing van art. 25, 4° WIPR, wetsbepaling waarop de geïntimeerde zich overigens niet beroept. Het hof onderzoekt hierna dan ook de door de geïntimeerde aangebrachte weigeringsgronden.

17.1. Art. 25, § 1, 6° WIPR bepaalt dat een buitenlandse rechterlijke beslissing niet wordt erkend of uitvoerbaar verklaard indien de vordering in het buitenland werd ingesteld na het instellen in België van een vordering die nog steeds aanhangig is tussen dezelfde partijen en met hetzelfde onderwerp.

17.2. Het gedinginleidend verzoeckschrift van de geïntimeerde voor de rechtbank van eerste aanleg van Guercif (Marokko) is neergelegd ter griffie op 12 april 2019 (stuk 2a appellant). De procedure in eerste aanleg in Marokko is geïnitieerd door de geïntimeerde dus na haar vordering voor de Belgische rechter, ingevolge dagvaarding echtscheiding en voorlopige maatregelen van 16 januari 2019.

De vordering in het buitenland werd duidelijk ingesteld na het instellen van de vordering in België, die nog steeds hangend is.

Tijdens de beroepsprocedure voor dit hof kwamen in Marokko het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Guercif van 15 juni 2020 en het arrest van 11 mei 2022 van het hof van beroep van Oujda tussen (stukken 2 en 3 appellant).

Uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Guercif van 15 juni 2020 (stuk 2 a appellant) blijkt volgend voorwerp van de vordering van de geïntimeerde vanaf 24 mei 2018, datum van stopzetting door de appellant van een onderhoud van zijnentwege:

- een persoonlijke onderhoudsuitkering voor de geïntimeerde van 2.000 MAD;
- een door de appellant te betalen onderhoudsbijdrage van 1.500 MAD per maand per kind;
- het betalen door de appellant van een bijdrage voor de 'feesten' (volgens de appellant te verstaan als het Offerfeest en het Suikerfeest) van '10000.00' MAD per jaar.

Over deze vorderingen werd door de rechtbank van eerste aanleg van Guercif geoordeeld als volgt:

- het verplicht afleggen van de wettelijke eed door de appellant in verband met een persoonlijke onderhoud aan de geïntimeerde in de gezinswoning voor de periode van 24 mei 2018 tot 9 april 2019 ;
vrijstelling tot betaling van een persoonlijke onderhoudsuitkering aan de geïntimeerde, indien de appellant deze wettelijke eed aflegt;
- in de hypothese van weigering door de appellant tot het afleggen van voormelde wettelijke eed, het verplicht afleggen van de wettelijke eed door de geïntimeerde in verband met haar recht op een persoonlijke onderhoudsuitkering tijdens voormelde periode;
- het, zonder het afleggen van de wettelijke eed, verschuldigd zijn door de appellant aan de geïntimeerde van een persoonlijke onderhoudsuitkering van 600 MAD vanaf 10 april 2019 tot de wettelijke uitdoving van dit recht;
- het verschuldigd zijn door de appellant aan de geïntimeerde van een onderhoudsbijdrage van 500 MAD per maand en per kind vanaf de datum van de vordering, hetzij 10 april 2019, tot de wettelijke uitdoving van dit recht;
- het verschuldigd zijn aan de geïntimeerde, als vertegenwoordiger van de kinderen, van een bijdrage voor de 'feesten' van 2.000 MAD vanaf 21 januari 2020, datum van echtscheiding, tot de wettelijke uitdoving van dit recht.

Bij arrest van 11 mei 2022 van het hof van beroep van Oujda werd, ingevolge het hoger beroep van 27 september 2021 uitgaande van de geïntimeerde, het voormeld Marokkaans vonnis bevestigd met dien verstande dat 800 MAD per maand per kind wordt toegekend. Het hoger beroep dat ook betrekking had op de persoonlijke onderhoudsuitkering werd afgewezen.

17.3. Het hof stelt vast dat de vordering die de geïntimeerde, bij dagvaarding van 16 januari 2019, stelde voor de familierechtbank Gent, enerzijds, de echtscheiding betrof en, anderzijds, een aantal voorlopige maatregelen.

Zo vorderde de geïntimeerde ten aanzien van de appellant o.a. een onderhoudsbijdrage voor de kinderen als volgt:

- voor A. H.: 'all-in' 100 euro per maand;
 - voor A. H.: 'all-in' 115 euro per maand;
behoudens de buitengewone medische en paramedische kosten;
 - voor H. H.: 'all-in' 150 euro per maand;
- ('all-in' te verstaan als 'alles omvattend').

Zij wijzigde die vordering en vorderde finaal als 'all-in' onderhoudsbijdrage voor A. H. 115 euro per maand, voor A. H. 125 euro per maand en voor H. H. 160 euro per maand.

17.4. Het hof besluit dat, zelfs wanneer men de vorderingen beperkt tot de onderhoudsbijdragen voor de kinderen, deze niet hetzelfde voorwerp hebben in het bijzonder omdat:

- in het bijzonder de voor de Marokkaanse rechtbank gevorderde onderhoudsbijdrage een andere aanvangsdatum had nl. vanaf 24 mei 2018, terwijl deze voor de familierechtbank Gent niet retroactief voorafgaand aan de dagvaarding van 16 januari 2019 werd gesteld;
- wat betreft H. H. ook een afzonderlijke tussenkomst in de buitengewone (para)medische kosten was vervat;
- de onderhoudsvordering voor de Marokkaanse rechtbank voor de kinderen ook een onderdeel bijdrage met betrekking tot 'de feesten' betrof.

Aldus kan er, in de concrete omstandigheden van de zaak, geen sprake zijn van vorderingen met hetzelfde voorwerp, in het bijzonder ook gelet op het verschil van de periode waarin een onderhoudsbijdrage zou verschuldigd zijn.

17.5. De geïntimeerde beroept zich op de weigeringsgrond, terwijl de appellant zich tegen de toepassing ervan om verzet samengevat om reden dat *'een letterlijke lezing van artikel 25, § 1, 6° WIPR zonder de parlementaire werkzaamheden indachtig te zijn, maakt dat een situatie van ongelijkheid zou worden gecreëerd. Immers zou enkel de Belgische eiser worden beschermd tegen de Belgische verweerder die in het buitenland een procedure zou inleiden als eiser, terwijl de Belgische verweerder niet wordt beschermd tegen de Belgische eiser die in het buitenland óók een procedure zou inleiden als eiser'*.

Deze redengeving is door het hof niet meer te ontmoeten nu, zoals hoger blijkt, aan de vereiste van 'hetzelfde onderwerp' van de vordering gesteld in de Marokkaanse en de Belgische procedure niet is voldaan.

18.1. De geïntimeerde beroept zich ook op de weigeringsgrond van art. 25, 1° WIPR, nl. de openbare orde exceptie. Een buitenlandse rechterlijke beslissing wordt niet erkend of uitvoerbaar verklaard indien het gevolg van de erkenning of van de uitvoerbaarverklaring kennelijk onverenigbaar zou zijn met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die aldus worden veroorzaakt.

18.2. De vaststelling dat de geïntimeerde zelf de Marokkaanse rechter heeft gevat – volgens de appellant om dubbel voordeel te halen uit zowel de Belgische als de Marokkaanse rechterlijke beslissing – ontslaat dit het hof niet van de ambtshalve verplichting tot onderzoek van deze openbare orde-exceptie.

18.3. Het arrest van het hof van beroep van Oujda van 11 mei 2022 is, zoals de geïntimeerde terecht voorhoudt, strijdig met de Belgische openbare orde, nu het Marokkaanse recht betreffende de onderhoudsbijdrage voor kinderen niet verenigbaar is met de wettelijke principes binnen de Belgische rechtsorde.

Op basis van art. 198 Mudawwana (Marokkaanse Familiewetboek) dient de vader te voorzien in het onderhoud van zijn kinderen tot zij meerderjarig zijn of tot zij 25 jaar zijn indien zij verder studeren na de meerderjarigheid. Verder bepaalt art. 198 Mudawwana dat de onderhoudsverplichting ten aanzien van meisjes voortduurt totdat zij over eigen middelen beschikken of totdat hun echtgenoot in hun onderhoud voorziet.

<https://www.agii.be/thema/familiaal-ipr/familiaal-internationaal-privaatrecht/andere-begrippen-familiaal-ipr/moudawwana>

Deze wetsbepaling maakt derhalve een onderscheid betreffende de duur van de onderhoudsverplichtingen tussen kinderen van het mannelijk geslacht en kinderen van het vrouwelijk geslacht en beperkt de duur van de onderhoudsverplichting tot een welbepaalde leeftijd of een welbepaald ogenblik.

Overeenkomstig art. 203, § 1 oud BW dienen ouders naar evenredigheid van hun middelen te zorgen voor de huisvesting, het levensonderhoud, de gezondheid, het toezicht, de opvoeding, de opleiding en de ontplooiing van hun kinderen. Indien de opleiding niet voltooid is, loopt de verplichting door na de meerderjarigheid van het kind.

De duur van de onderhoudsverplichting voor ouders ten aanzien van hun kinderen is naar Belgisch recht niet tot een welbepaalde leeftijd beperkt en de onderhoudsverplichting overeenkomstig art. 203, § 1 oud BW geldt onverminderd het geslacht van het kind. De onderhoudsverplichting van ouders ten opzichte van hun kinderen vervat in art. 203, § 1 oud BW raakt de openbare orde. Elke daarmee strijdige of afwijkende regeling naar buitenlands recht kan niet worden erkend in België.

19. Hetgeen voorafgaat noopt het hof tot de afwijzing van de vordering van de appellant tot erkenning van het arrest van het hof van beroep van Oujda van 11 mei 2022.

De appellant argumenteert tenslotte nog dat de geïntimeerde ‘geen veroordelingen kan shoppen’ en hem ‘niet zowel in België als Marokko kan laten veroordelen tot betaling van onderhoudsgelden overeenkomstig dezelfde gronden in afzonderlijke rechterlijke beslissingen’.

Afgezien van wat hoger betreffende het verschil in rechtsgrond naar Belgisch en Marokkaans recht werd uiteengezet, kan het hof, althans op grond van de stukken waarop het acht kan slaan, slechts vaststellen dat de appellant voor de Marokkaanse rechter zelf geen exceptie van internationale aanhangigheid heeft opgeworpen.

iii. *het na het arrest van het hof van beroep van Oujda van 11 mei 2022 al dan niet nog verschuldigd zijn van een bijkomende onderhoudsbijdrage voor de kinderen*

het al dan niet in mindering brengen van de uit hoofde van het arrest van het hof van beroep van Oujda van 11 mei 2022 verschuldigde onderhoudsbijdragen

de begroting van de onderhoudsbijdragen voor de kinderen

20. De niet erkenning van het arrest van het hof van beroep van Oujda van 11 mei 2022 noopt het hof meteen ook tot de afwijzing van de vordering van de appellant om:

- te zeggen voor recht dat de appellant geen (bijkomende) onderhoudsbijdrage verschuldigd is;
- een bedrag van 20.400 MAD, in mindering te brengen van de bedragen die ingevolge onderhavig arrest verschuldigd zijn (stuk 2a appellant);
volgens de appellant gaat het daarbij om onderhoudsgelden voor de kinderen;
de geïntimeerde daarentegen houdt voor dat het gaat om haar persoonlijke onderhoudsuitkering, één en ander ingevolge de Marokkaanse rechterlijke beslissing(en).

In het beroepen vonnis is de aanvangsdatum van de door de appellant te betalen onderhoudsbijdrage voor de kinderen van partijen bepaald op 1 december 2018, ook al was de vordering niet met terugwerkende kracht gesteld vanaf 1 januari 2019. De aanvangsdatum van 1 december 2018 betwist de appellant evenwel als dusdanig niet.

Hierna onderzoekt het hof de begroting van de kinderalimentatie naar Belgisch recht.

de wettelijke principes ter begroting van de onderhoudsbijdrage voor het kind

21. De ouders dienen naar evenredigheid van hun middelen te zorgen voor de huisvesting, het levensonderhoud, de gezondheid, het toezicht, de opvoeding, de opleiding en de ontplooiing van hun kinderen. Indien de opleiding niet voltooid is, loopt de verplichting door na de meerderjarigheid van het kind (artikel 203, § 1 oud BW).

Met middelen wordt onder andere bedoeld alle beroepsinkomsten, roerende en onroerende inkomsten van de ouders, alsook alle voordelen en andere middelen die hun levensstandaard en deze van de kinderen waarborgen (artikel 203, § 2 oud BW).

Elke ouder draagt bij in de kosten die voortvloeien uit die bepaalde verplichting, in verhouding tot zijn respectieve aandeel in de samengevoegde middelen (artikel 203*bis*, § 1 oud BW).

Hierbij wordt er niet enkel rekening gehouden met de reële inkomsten, maar ook met de virtuele inkomsten of het verdienvermogen van partijen, alsook met de niet-samendrukbare uitgaven, zoals een hypothecaire lening- of huurlast, de onderhoudslasten van een kind uit een andere relatie of eventuele medische kosten van een ouder.

De vaste dagelijkse uitgaven komen niet in aanmerking bij het bepalen van de omvang van de onderhoudsverplichting, omdat deze verplichting voorrang heeft op alle andere lasten, die elke ouder dan ook moet aanpassen aan zijn financiële mogelijkheden en noden van het kind.

De onderhoudskosten omvatten de gewone kosten en de buitengewone kosten (artikel 203*bis*, § 3 oud BW).

Ook de mogelijke fiscale repercussies hebben normaal invloed op de begroting, evenals de verblijfsregeling.

Elke rechterlijke beslissing die de onderhoudsbijdrage vaststelt, dient de elementen overeenkomstig het artikel 1321, § 1, eerste lid Ger.W. te vermelden. Het hof kan aan deze vereiste evenwel slechts voldoen indien de partijen de nodige concrete gegevens daartoe verstrekken en/of daarover zelf standpunt innemen.

Strikt genomen legt artikel 1321 Ger.W. hierbij niet op om een of andere voorgehouden objectieve berekeningsmethode te hanteren. Er is trouwens (nog) geen krachtens artikel 1322, § 3 Ger.W. mogelijke berekeningswijze bij Koninklijk Besluit opgelegd.

De familierechter is enkel verplicht om een beredeneerde uitleg te geven over het uiteindelijk toegekende bedrag (artikel 1321, § 2, 1° Ger.W.). Dit betekent dat de familierechtbank – *c.q.* het hof, deze familiekamer – op een bevattelijke manier moet uitleggen via welke redenering en op basis van welke parameters tot een beslissing is gekomen.

de financiële situatie van de appellant

22. De appellant beoogt, in ondergeschikte orde, een onderhoudsbegroting overeenkomstig 'zijn actuele inkomsten'. De door hem overgelegde stavingstukken zijn uitermate schaars. Zo worden er geen aanslagbiljetten overgelegd.

De appellant ontving in december 2018 blijkbaar geen werkloosheidsuitkering (stuk 1 appellant).

De geïntimeerde maakt aannemelijk dat de appellant naliet zijn verdienvermogen te optimaliseren. Uit het schrijven van de VDAB van 19 april 2019 blijkt dat hij zijn afspraak als werkzoekende op 19 april 2019 inderdaad niet nakwam en geen geldige reden voor zijn afwezigheid opgaf. Het dossier diende te worden doorgestuurd naar de controledienst (stuk 20 geïntimeerde).

De appellant geeft aan lange tijd deeltijds te zijn tewerkgesteld, meer een tegemoetkoming van het OCMW.

Zijn netto (belastbaar) loon uit deeltijdse arbeid bedroeg volgens de overgelegde loonbrieven (stuk 4b appellant):

- in december 2022: 644,50 euro;
- in januari 2023: 534,80 euro;
- in februari 2023: 553,33 euro;
- in maart 2023: 308,49 euro.

De bewezen tegemoetkomingen van het OCMW zijn de volgende (stuk 4c appellant):

- op 1 december 2022: 1.156,40 euro;
- op 5 december 2022: 1.156,40 euro.
- op 1 januari 2023: 991,80 euro;
- op 1 februari 2023: 937,27 euro;

Dit is een gemiddeld netto (finaal belastbaar) inkomen van de appellant van om en bij de 1.570 euro per maand van december 2022 tot en maart 2023.

Sedert 16 juni 2023 is de appellant voltijds tewerkgesteld als onderhoudsmedewerker in een individueel maatwerkproject bij het OCMW (stuk 4a appellant). Hij bevestigt in zijn syntheseconclusie een netto inkomen van ongeveer 1.900 euro per maand te verdienen.

Vanaf 1 mei 2023 huurt de appellant een appartement aan een maandelijkse huurprijs van 550 euro. Hij verbleef tijdens de verblijfsperiode in Marokko volgens hem bij zijn moeder.

De appellant betwist dat hij eigendommen bezit in Marokko en dat hij in 2020 een nieuw onroerend goed zou hebben aangekocht. De 'eigendomsakten' door de geïntimeerde

voorgelegd zijn inderdaad niet actueel. De stukken 16 geïntimeerde zijn afzonderlijk in het Arabisch overgelegd, en de stukken 9 en 10 geïntimeerde zijn daarvan volgens de geïntimeerde de Nederlandse vertaling. Eén stuk gaat over een onderhandse aankoop op 9 augustus 2011 door de appellant van een pand (gelijkvloers en verdieping) te Guercif en een ander stuk over een hypothecaire lening door de appellant van 31 oktober 2018 voor een ander onroerend goed.

Geïntimeerde bewijst evenmin dat hij over een luxewagen zou hebben beschikt in Marokko, hetgeen de appellant overigens ontkent.

Het hof houdt geen rekening met het bezit in Marokko van beweerd onroerend goed door de appellant, noch met de voorgehouden luxewagen.

de financiële situatie van de geïntimeerde

23. De geïntimeerde deed op 11 september 2018 een aanvraag leefloon bij het OCMW Gent. Zij ontving een uitkering van 1.254,82 euro per maand (stuk 17 geïntimeerde).

In het kader van een traject art. 60 OCMW-wet volgde de geïntimeerde in maart 2019 een poetsopleiding. Vanaf 3 juni 2019 liep zij stage in de Basisschool Don Bosco Baarle Drogen, waarna zij vanaf september 2019 werd tewerkgesteld (stuk 19 geïntimeerde). Zij ontving een gemiddeld maandelijks netto (finaal belastbaar) inkomen van om en bij de 1.582 euro (stuk 21 geïntimeerde).

24. De geïntimeerde stelt tot en met februari 2020 tewerkgesteld te zijn geweest in het AZ Jan-Palfijn te Gent, eind februari te zijn geopereerd aan haar hand met tijdelijke arbeidsongeschiktheid en, ten gevolge van de corona-maatregelen, in maart 2020 terug te zijn gevallen op een leefloon ten bedrage van 1.008,62 euro per maand (stukken 23 geïntimeerde).

Uit het aanslagbiljet in de personenbelasting voor het inkomstenjaar 2020, aanslagjaar 2021, blijkt een gemiddeld netto maandinkomen van gemiddeld afgerond 1.450 euro (14.892,60 euro gezamenlijk belastbaar inkomen (weden, lonen, werkloosheidsuitkering, vervanginkomen) – 0,00 euro bedrijfsvoorheffing – 0,00 euro bijzondere bijdrage sociale zekerheid + 2.502,30 euro teruggave belasting = 17.394,9 euro) (stuk 24 geïntimeerde).

In 2021 ontving de geïntimeerde een werkloosheidsuitkering ten bedrage van gemiddeld 1.055,35 euro per maand (stuk 25 geïntimeerde). In november 2021 ontving zij ook een aanvullend leefloon ten bedrage van 741,30 euro, alsook in december 2021 ten bedrage van 738,04 euro (stukken 26 en 27 geïntimeerde).

In 2022 wijst de geïntimeerde op een ernstige rug- en nekproblematiek, waarvoor zij een operatie onderging. Vanwege de mutualiteit ontving zij ‘gedurende deze periode’ een

primaire arbeidsongeschiktheidsuitkering van – volgens de geïntimeerde zelf – gemiddeld ‘1.766,65’ euro per maand (stuk 28 geïntimeerde: dit stuk betreft arbeidsongeschiktheidsuitkeringen (en een coronapremie) vanaf 1 januari 2022 t.e.m. 15 oktober 2022, die deze grootteorde niet verantwoordt maar wel gemiddeld 1.060,14 euro). In december 2022 ontving de geïntimeerde een werkloosheidsuitkering ten bedrage 1.569,25 euro.

De geïntimeerde houdt voor op zoek te zijn naar een aangepaste tewerkstelling die fysiek haalbaar is, hetgeen volgens haar niet evident is. Stukken hierover ontbreken.

Vanaf januari 2023 t.e.m. september 2023 ontving de geïntimeerde een werkloosheidsuitkering ten bedrage van gemiddeld om en bij 1.474 euro (stukken 34 en 39 geïntimeerde).

De woonkost van de geïntimeerde bedraagt op 31 augustus 2023 321,08 euro per maand (stuk 36 geïntimeerde).

de noden van de kinderen

25. De appellante ontving onbetwist het groeipakket voor de kinderen (stukken 18 en 35 geïntimeerde). Van oktober 2018 tot en met december 2018 bedroeg het groeipakket 675,13 euro per maand. In februari 2019 bedroeg het 693,83 euro per maand. Van januari 2023 tot en met april 2023 bedroeg het 811,35 euro per maand. Van mei 2023 tot en met juli 2023 bedroeg het 828,58 euro per maand. Vanaf augustus 2023 bedroeg het 974,70 euro per maand (stuk 34 geïntimeerde).

De geïntimeerde ontving sedert 30 oktober 2019 maandelijks 445,11 euro voorschot op de lopende alimentatie (stuk 33 geïntimeerde: mailbericht van 8 augustus 2023).

Geen enkel partij, noch het beroepen vonnis begroot een concrete kinderkost. Het hof beperkt zich in die omstandigheden ertoe te verwijzen naar een aan de leeftijd gerelateerde kinderkost per kind.

Geen enkele partij begroot het aandeel van de bedoelde buitengewone kosten in de ‘all-in’ (alles omvattende) onderhoudsbijdragen, noch worden daartoe concrete gegevens verstrekt die het hof toelaten dit aandeel precies te begroten.

besluit

26. De bedragen die in het beroepen vonnis van 3 juni 2019 werden toegekend zijn de door geïntimeerde gevorderde, behalve wat betreft A. H.:

- H. H. (bij aanvangsdatum 9 jaar): 160 euro;
- A. H. (bij aanvangsdatum 7 jaar): 125 euro;

- A. H. (bij aanvangsdatum 4 jaar: 155 euro (115 euro gevorderd)).

Het betreft onderhoudsbijdragen buitengewone kosten inbegrepen, met uitzondering van de buitengewone (para)medische kosten voor A. H.. Deze had bijzondere medische zorg nodig na een verkeersongeval (stuk 37 geïntimeerde).

Gelet op al hetgeen voorafgaat is er, naar het oordeel van het hof, aanleiding tot een wijziging van de kinderalimentatie ten laste van de appellant (vader), zoals in het *dictum* bepaald.

Meer in het bijzonder wordt in wat voorafgaat bij de begroting rekening gehouden met de inkomsten en mogelijkheden van de ouders en naar evenredigheid van al hun samengevoegde middelen (beide ouders moe(s)ten hun verdienvermogen uitputten), met hun respectieve mogelijk in aanmerking te nemen kosten, met de noden van hun kinderen van die leeftijd, met het gegeven dat de buitengewone kosten (behalve de buitengewone (para)medische kosten voor A. H.) in de onderhoudsbijdrage zijn inbegrepen, met het reëel verblijf bij elke ouder (een uitsluitend verblijf bij de moeder zonder bijdrage *in natura* van vader), met de afwezigheid van door de ouders ontvangen inkomsten uit het genot van de goederen van de kinderen, met de fiscale gevolgen van de alimentatie en met het feit dat de geïntimeerde (moeder) volledig het groeipakket ontvangt.

De door de geïntimeerde voorgehouden ‘tekenen van gegoedheid’ van de appellant zijn niet bewezen, evenmin als een precaire financiële situatie van de geïntimeerde waaraan zij niet zou kunnen remediëren.

D. DE GERECHTSKOSTEN

27. Het hof verwijst de partijen bij helften in de kosten van hoger beroep en slaat de rechtsplegingsvergoedingen om, gelet op het wederzijds gelijk en ongelijk.

28. Het hof wijst de andersluidende conclusies van de hand als overbodig of ter zake niet dienstig of ontoereikend.

OM DEZE REDENEN,

HET HOF, rechtdoende op tegenspraak,

gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van talen in gerechtszaken;

verder recht doende na het tussenarrest van 1 juni 2023;

verklaart het hoger beroep ontvankelijk en als volgt gegrond;

bevestigt het beroepen vonnis – binnen de perken van het hoger beroep – met dien verstande dat:

- voor de kinderen van partijen:
 - H. H., geboren te Gent op ...;
 - A. H., geboren te Gent op ...;
 - A. H., geboren te Gent op ...;een niet-afdwingbare omgangsregeling met de appellant (vader) geldt, waarvan de modaliteiten worden bepaald in onderling overleg tussen de ouders en de kinderen;
- de onderhoudsbijdrage – allesomvattend behoudens wat betreft de buitengewone (para)medische kosten voor A. H. – door de appellant (vader) te betalen aan de geïntimeerde (moeder) voor de kinderen wordt herleid als volgt:
 - voor H. H. tot 130 euro per maand (basisbedrag);
 - voor A. H. tot 115 euro per maand (basisbedrag);
 - voor A. H. tot 100 euro per maand (basisbedrag);

verklaart de incidenteel door de appellant gestelde vordering tot erkenning van het arrest van het hof van Beroep van Oujda (Marokko) van 11 mei 2022 ontvankelijk, maar wijst deze af als niet gegrond;

wijst het meer- of anders gevorderde af;

vereffent de kosten van het rolrecht hoger beroep op 400,00 euro;

veroordeelt de appellant tot de betaling van de ene helft van de kosten van het rolrecht hoger beroep, zijnde 200,00 euro;

veroordeelt de geïntimeerde tot de betaling van de andere helft van de kosten van het rolrecht hoger beroep, zijnde 200,00 euro;

zegt voor recht dat de kosten van de bijdrage tot oprichting van het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand (door de appellant reeds betaald) voor de helft, zijnde 10,00 euro (de helft van 20,00 euro), ten laste blijven van de appellant;

veroordeelt de geïntimeerde tot de betaling aan de appellant van de andere helft van de kosten van de bijdrage tot oprichting van het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, zijnde 10,00 euro (de helft van 20,00 euro);

slaet de rechtsplegingsvergoedingen over de partijen om, niet nuttig te vereffenen;

zegt voor recht dat artikel 1024 Ger.W. onverminderd geldt.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van het hof van beroep te Gent,
ELFDE TER KAMER, zetelend als familiekamer, van **19 december 2024**.

Aanwezig:

..., kamervoorzitter

..., griffier

...

...

Verplichte vermelding aangaande DAVO

De Dienst voor Alimentatievorderingen (DAVO) bij de FOD Financiën, die tot opdracht heeft het toekennen van voorschotten op onderhoudsbijdragen en de invordering van verschuldigde onderhoudsbijdragen, kan bereikt worden:

- via de website: <https://financien.belgium.be/nl/particulieren/gezin/onderhoudsgeld/davo>
- telefonisch: 0257/257.57
- per e-mail: davo@minfin.fed.be
- adres: DAVO Intake, Gaston Crommenlaan 6 bus 110, 9050 Gent

Verplichte vermelding aangaande de mogelijkheid tot ontvangstmachtiging

Ingeval de onderhoudsplichtige nalaat om correct de bij dit arrest bepaalde onderhoudsbijdrage te betalen, kan de onderhoudsgerechtigde van de familierechtbank de machtiging verkrijgen om de verschuldigde bedragen rechtstreeks in ontvangst te nemen op het loon, de sociale uitkering of elke andere door een derde aan de onderhoudsplichtige verschuldigde geldsom, overeenkomstig artikel 203*ter* oud BW.